

POUTNÍK

ROČNÍK XXV
LISTOPAD 2021

Bůh vzkřísil z mrtvých Ježíše, on probudí k životu i naše smrtelné tělo svým Duchem, který v nás sídlí. (Řím 8,11)

Žehnání hasičského vozu a praporu v Petrovích (29. 8. 2021)

Farní výlet - Frýdek, Kopřivnice, Štramberk (18. 9. 2021)

CÍRKEVNÍ A OBČANSKÝ KALENDÁŘ – LISTOPAD 2021

1. po	Všech svatých	slavnost	Felix
2. út	vzpomínka na všechny věrné zemřelé		pam. zesnulých
3. st	sv. Martin de Porres		Hubert
4. čt	sv. Karel Boromejský		Karel
5. pá	sv. Gerald		Miriam
6. so	výročí posvěcení farního kostela	slavnost	Liběna
7. ne	sv. Wilibrord	32. v mezidobí	Saskie
8. po	sv. Gottfried (Bohumír)		Bohumír
9. út	výročí posvěcení lateránské baziliky	svátek	Bohdan
10. st	sv. Lev Veliký		Evžen
11. čt	sv. Martin		Martin
12. pá	sv. Josafat Kuncevič		Benedikt
13. so	sv. Anežka Česká	svátek	Tibor
14. ne	sv. Mikuláš Tavelič	33. v mezidobí	Sáva
15. po	sv. Albert Veliký		Leopold
16. út	sv. Markéta Skotská		Otmar
17. st	výročí posvěcení kostela sv. Jana Křtitele Verměřovice / sv. Alžběta Uherská	svátek	státní svátek Mahulena
18. čt	Posvěcení římských bazilik Petra a Pavla		Romana
19. pá	sv. Mechtilda z Helfty		Alžběta
20. so	sv. Křišpín, sv. Felix z Valois		Nikola
21. ne	Ježíše Krista, Krále Zasvěcení Panny Marie v Jeruzalémě	slavnost	Albert
22. po	sv. Cecílie		Cecílie
23. út	sv. Klement I., patron diecéze HK	svátek	Klement
24. st	svatí Ondřej Dung-Lac a druhové		Emílie
25. čt	sv. Kateřina Alexandrijská		Kateřina
26. pá	sv. Silvestr Guzzolini		Artur
27. so	sv. Virgil		Xenie
28. ne	sv. Mansuet (Miloslav)	1. adventní	René
29. po	sv. Saturnin		Zina
30. út	sv. Ondřej	svátek	Ondřej

POUŽITÉ FOTOGRAFIE:

Titulní strana: Hřbitov v Dolní Čermné; foto J. Adamec

Str. 2: Žehnání hasičského vozu a praporu v Petrovicích; foto B. Marková

Str. 2, 19: Farní výlet - Frýdek, Kopřivnice, Štramberk; foto F. Mareš

Str. 19: Žehnání nové zpovědní místnosti v Dolní Čermné; foto T. Bednář

Poslední strana: Oprava věžních hodin; foto F. Mareš

POUTNÍKOVO POSELSTVÍ

MOJE MILOVANÁ FARNÍ RODINO,

v měsíci říjnu jsme prožili důležité volby. Díky Vám všem, kterým to není lhostejné. Díky za Vaše modlitby, práci pro druhé, pro dobro naší země. Je jistě pro nás radostí, že se komunisté do Sněmovny poprvé nedostali, protože stále jsou připomínány zvěrstva, které spáchali a je jich neuvěřitelně hodně a mnozí s nimi máte osobní nepříjemné zkušenosti ☺. Je až neuvěřitelné, že lidem strana s takovou minulostí nevadí. V něčem se obávám, že ji supluje – a má podobnou moc – politické hnutí ANO, které naštěstí snad bude odstaveno od moci. A jak je vidět také mnoho lidem nevadí, naopak ☺. Nevadí lidem ani zveřejněný a viditelný nulový morální kredit... Ale populistické kroky bohužel zabírají ☺. Modleme se, prosím dále! Děkuji.

Měsíc listopad začíná pravidelně „dušičkami“ - časem - kdy více chodíme na hřbitovy a modlíme se za naše zemřelé. Ještě že máme víru!!! Všechno je lehčí, má smysl... Víme, že smrtí život nekončí a že se můžeme setkat s naším Pánem, což je to nejúžasnější... pro Něho vlastně žijeme... a můžeme se na Něho těšit ☺!

Jak připomíná jedna ze vstupních antifon 2. 11.: „*Jako Ježíš umřel a vstal z mrtvých, tak s Ježíšem přivede Bůh i ty, kdo zesnuli ve spojení s Ním. A jako pro svoje spojení s Adamem všichni propadli smrti, tak zase pro svoje spojení s Kristem všichni budou povoláni k životu.*“ (1 Sol 4,13; 1 Kor 15,22)

OBŘAD ŽEHNÁNÍ NOVÉHO OLTÁŘE „KRISTUS JE OLTÁŘ, OLTÁŘ JE KRISTUS.“

Milé sestry, drazí bratři, dnes bychom dokončili to, co málokdo z nás zažije v životě ☺, a to je žehnání nového oltáře, které jsme mohli spolu prožívat 6. června na Mariánské Hoře a 12. června v Petrovicích. Po přímlovkách jsem přečetl informace o oltáři – teologie a Písmo svaté. Následoval vlastní obřad požehnání nového oltáře, při kterém všichni stojíme. *Jako olivové ratolesti ať jsou děti církve shromážděny kolem stolu Páně. S radostí jsme se shromáždili kolem nového oltáře. Prosme Boha, aby milostivě shlédl na oběť církve, která se bude konat na tomto oltáři, a ať si i z nás vytvoří věčný obětní dar.* (všichni se chvíli potichu modlí. Potom kněz s rozpjatýma rukama pokračuje): *Požehnaný jsi, Bože, tys přijal oběť svého Syna, kterou přinesl na oltáři kříže za vykoupení lidského pokolení. Ty shromažďuješ s otcovskou láskou svůj lid kolem stolu svého Syna ke slavení jeho památky. Shlédni tedy, prosíme, na tento oltář, který jsme připravili ke slavení svatých tajemství:*

ať je středem naší chvály a díky;

ať je svatým oltářem, kde budeme zpřítomňovat Kristovu oběť;

ať je stolem, na němž budeme lámat chléb života a pít z kalicha spojení dokonalou jednotou;

ať je pramenem, z něhož pro nás neustále vyvěrá spása, abychom přistupovali ke Kristu, spolu s ním vytvářeli duchovní chrám a na oltáři svého srdce přinášeli ke tvé chvále a slávě život prožívaný ve svatosti jako Oběť hodnou tvého zalíbení. (všichni odpověděli: *Požehnaný jsi, Bože, navěky*). Poté kněz pokropí oltář svčenou

vodou a okouří jej kadidlem. Přisluhující pak pokryjí menzu (oltář) oltářními plátny, případně upraví květinovou výzdobu, vhodně umístí svícny se svícemi, a je-li třeba, také kříž, jak se to vyžaduje a připraví oltář ke slavení mše.

Když je všechno připraveno, kněz přistoupí k oltáři a oltář políbí. (Jen připomínám, že toto políbení se jindy dělá na začátku.) Mše pokračuje obvyklým způsobem. Neokouřují se však ani dary ani oltář. Když skončí příprava oltáře, někteří věřící přinesou chléb, víno a vodu k slavení Kristovy oběti.

Při přinášení darů se může zpívat antifona: *Přinášíš-li svůj dar k oltáři a tam si vzpomeneš, že tvůj bratr má něco proti tobě, nech tam svůj dar před oltářem a jdi se napřed smířit se svým bratrem; teprve potom přijď a obětuj svůj dar. (Aleluja.)* Nebo se může použít jiný vhodný zpěv. My jsme zapěli z kancionálu Ejhle, oltář Hospodinův zář (829).

1. Ejhle, oltář Hospodinův září, / přesvatá nám oběť nastává, / kterou po tisíc let s jasnou tváří / otčina den ze dne konává. / Za příkladem dávným se to děje / svatých Cyrila a Metoděje, / kteří rozkaz Kristův plnili, / paměť smrti jeho slavili.

4. Přijmi, Otče, oběť nekrvavou, / kterou při večeri poslední / slavil Syn tvůj s myslí přelaskavou: / Přivětivě na nás pohlédni, / jak jsi vlídně k Velehradu hleděl / a svou milost lidu připověděl, / když se na Moravě slavila / první oběť tobě přemilá.

5. Svatý, svatý, svatý Hospodine, / slávy tvé jsou plná nebesa, / láska tvoje všemu tvoru kyne, / ať svět celý tobě zaplesá! / Sestup, Kriste, přezázračně dolů, / ať se tobě pokloníme spolu / s celou vlastí, s celým národem, / s otci Cyrilem a Metodem.

6. Otevřela se již nebes brána, / slovo zázračné kněz vyslovil; / vítej, duše, vítej Krista Pána, / jenž se v způsob chleba, vína skryl. / Občerství tě krví svou a tělem, / spojiš se dnes se svým Spasitelem, / jenž svůj drahý život za tě dal / a tě k sobě Soluňany zval.

7. Vítej, Kriste, vítej, Chlebe živý, / Beránku, tys hříchy světa sňal; / pohled', jak jsme tebe žádostiví, / všechny jsi nás k sobě povolal. / A my hříchem ztratili jsme nebe, / kéž je zase najdem skrze tebe / přímlovami apoštolů tvých, / věrozvěstů našich slovanských.

8. Nechť tvůj oltář nikdy neuhasne / v našich zbožných vlastech slovanských, / nechť se denně k báni nebes jasné / vznáší oběť z chrámů křesťanských, / která tisíc let již stále plane, / oslavuje tebe, věčný Pane, / posvěcuje srdce národa, / čeleď Cyrila a Metoda.

9. Vyslyš, Pane, vyslyš prosbu vřelou, / kterou k tvému trůnu skládáme: / Požehnej vlast, žehnej církev celou, / zůstaň s námi, zbožně žádáme. / Provázej nás na vezdejší pouti, / nedej svému lidu zahynouti, / pro zásluhy ze své oběti / vylej milost na své na děti.

Tak jste si doufám také zazpívali?! ☺

Ať Pán žehná naší vlasti, naší farnosti, našim rodinám! Srdečně Vám žehnám! Krásný podzim ☺!

Váš otec Jan ☺ +

HLAS PETROVA NÁSTUPCE

Je dobré nepáchat zlo, ale je zlé nekonat dobro

Promluva papeže před polední mariánskou modlitbou 12. srpna 2018

Svatý Pavel nás důrazně vybízí: »Nezarmucujte svatého Božího Ducha, který vám vtiskl svou pečeť pro den vykoupení« (Ef 4,30). Kladu si však otázku: co zarmucuje Ducha svatého? Všichni jsme jej přijali ve křtu, a abychom tedy Ducha svatého nezarmoutili, je nezbytné žít konsekventně podle křestních slibů, obnovených při biřmování. Konsekventně, nikoli pokrytecky. Nezapomínejte na to. Křesťan nesmí být pokrytec, musí žít důsledně. Křestní sliby obsahují dva aspekty: *zřeknutí se zla a přilnutí k dobru*.

Zřeknout se zla znamená odmítnout pokušení, hřích a satana. Konkrétněji to znamená odmítnout kulturu smrti, která se projevuje útekem od reality k falešnému štěstí, jehož výrazem je lež, podvod, nespravedlnost a pohrdání druhým. Nový život, který nám byl dán ve křtu a pramení v Duchu, odmítá jednání, jež se vyznačuje štěpením a nesvorností. Proto apoštol Pavel radí, abychom ze svého srdce odstranili »každou zahořklost, prchlivost, hněv, hádání, nactiutrhání a všechny druhy špatnosti« (v.31). Těchto šest prvků či neřestí narušuje radost Ducha svatého, působí otravu srdce a přivádí ke zlořečení Bohu i bližnímu.

Být však dobrým křesťanem, k tomu nestačí jen nepáchat nic zlého; je nezbytné *přilnout k dobru a konat dobro*. Svátý Pavel proto pokračuje: »Spíše buďte k sobě navzájem dobří, milosrdní a jeden druhému odpouštějte, jak i Bůh odpustil vám pro Krista« (v.32). Často lze slyšet, jak někdo říká: »Já nikomu nedělám nic zlého« a myslí, že je svatý. Ano, ale dobro konáš? Kolik jen lidí se nedopouští zla a jejich život plyne ve lhůstivosti, apatii a vlažnosti. Takový postoj odporuje evangeliu. Zapamatujte si toto: „Je dobré nedělat nic zlého, ale je zlé nekonat nic dobrého“. To říkal i svatý Alberto Hurtado.

Vybízím vás dnes, abyste byli protagonisty v dobru! Protagonisty v dobru. Nemyslete si, že jste v pořádku, když nepácháte zlo; provinuje se každý, kdo mohl prokázat a neprokázal dobro. Nestačí nemít nenávist, je třeba odpouštět; nestačí necítit zášť, je třeba modlit se za nepřátele; nestačí nebýt příčinou rozdělení, je třeba vnášet pokoj tam, kde není; nestačí nemluvit o druhých špatně, ale zasáhnout, když slyšíme, že se o druhém mluví špatně, zastavit řečičky – to je konání dobra. Pokud se nepostavíme zlu, mlčky jej přizíváme. Je nezbytné zasáhnout tam, kde se šíří zlo, protože zlo se šíří tam, kde chyběji směli křesťané, kteří mu odporují prokazováním dobra a tím, že »chodí v lásce« (srov. Ef 5,2), podle nabádání svatého Pavla. Chodte v lásce a mějte se rádi! Panna Maria ať nás svojí mateřskou přímlovou podporuje, aby každý z nás mohl prokazováním skutků každý den odmítat zlo a přitakávat dobru.

František

ZPRÁVY Z VATIKÁNSKÉ KUCHYNĚ

Anglikánský biskup přestoupil do katolického ordinariátu *(Velká Británie; 15. 10. 2021)*

Biskup Michael Nazir-Ali, jedna z předních osobností anglikánského společenství, přijal katolickou víru. Podle týdeníku The Catholic Herald bude ještě tento měsíc vysvěcen na kněze v Ordinariátu Naší Paní z Walsinghamu pro bývalé anglikány. Vzhledem k tomu, že žije v manželství, bude nadále sloužit jen jako kněz.

Kardinál Pietro Parolin na zasedání COP26 *(Vatikán; 8. 10. 2021)*

Delegace Svatého stolce se zúčastní zasedání konference smluvních stran Rámcové úmluvy OSN o změně klimatu v Glasgowě od 31. října do 12. listopadu 2021.

Udělení Zajdovy ceny za lidské bratrství *(Vatikán; 8. 10. 2021)*

Vatikánský rozhlas navštívila mezinárodní nezávislá komise, která rozhodne o laureátech příští Zajdovy ceny „Za lidské bratrství“. K jejím členům náleží rovněž kardinál českého původu Michael Czerny.

Debata o asistované sebevraždě *(Itálie / Velká Británie; 7. 10. 2021)*

Eutanazie je nejenom českým předvolebním tématem. V blízké době o ní, resp. o její variantě, nazývané „asistovaná sebevražda“, budou diskutovat parlamenty dvou evropských zemí – Itálie a Velké Británie. Katolická církev svůj dlouhodobý nesouhlas zopakovala v postojích několika svých pastýřů.

Lisabonský patriarcha ohlásil datum Světových dní mládeže *(Portugalsko; 4. 10. 2021)*

„Příští Světové dny mládeže se budou konat v Lisabonu od 1. do 6. srpna 2023“, oznámil dnes lisabonský patriarcha, kardinál Manuel Clemente.

Opatření proti šíření nákazy *(Vatikán; 4. 10. 2021)*

Od 1. října 2021 vstoupila ve Vatikánu v platnost rigorózní opatření, která zavádějí povinnost prokázat se při vstupu na území tohoto městského státu a všech jeho extrateritoriálních oblastí zvláštním potvrzením o očkování nebo negativním testem na Covid 19. V případě papežského sboru Švýcarské gardy bylo rozhodnuto o povinnosti vakcinace.

Úlohou evropské církve je předání víry následujícím generacím *(Řím; 27. 9. 2021)*

V Římě skončilo zasedání Rady evropských biskupských konferencí (CCEE), které si zvolilo nové vedení; zúčastnil se jej i předseda České biskupské konference arcibiskup Jan Graubner.

Papež zhodnotil modlitební pout' po Slovensku *(Vatikán; 21. 9. 2021)*

„Moje pout' byla poutí modlitby v srdci Evropy; začínala adorací a končila lidovou zbožností,“ řekl papež. V Šaštínské svatyni Panny Marie Sedmiboletné bylo o svátku Matky Boží, který je zároveň národním náboženským svátkem, i velké množství dětí.

Svoboda nám nahání strach *(Bratislava; 12. 9. 2021)*

Při setkání se slovenskými jezuitu papež zdůraznil čtverou pastorační blízkost: blízkost k Bohu, mezi řeholníky navzájem, k biskupovi a Božímu lidu. Odsoudil též rigiditu a klerikalismus, stejně jako genderovou ideologii.

ze zpráv Radia Vaticana vybral -zj-

SNAŽME SE ZAMYSLET 30

Kanovníka Smitha jsme opustili v hotelu Carlton, kam jej pozvala Elvíra Sarnová.

„Dobrý den, drahý důstojný pane, odpusťte mi, že jsem vás nechala čekat.“ Kněz se obrátil k mladé ženě a viděl, že Elvíra má také přehozen plášť přes ramena a tak usoudil, že ta afektace není koneckonců nic tak zlého. „Per Bacco,“ dodala, ne snad že by se to zrovna hodilo, ale aby rozesmála jeho starou unavenou tvář.

„Per Bacco, ty jsi opravdu okouzlující,“ řekl kanovník Smith s galantností, která byla právě tak upřímná jako nezvyklá. „Takové věci by neměl říkat svatý muž Boží filmové hvězdě,“ řekla Elvíra a vedla ho k baru.

Za celých svých čtyřiašedesát let nebyl kanovník ještě v koktailovém baru, ale monsignore O'Duffy mu jednou říkal, že jsou to místa, na kterých se scházejí muži a ženy, kteří nevěří v Nejsvětější Trojici a dělají neslušné vtipy nad cizokrajnými kašičkami a tekutinami. Rozhlížel se proto se zájmem okolo sebe. Po celé místnosti seděli u malých stolků stejné exempláře růžových namalovaných lidiček, které už viděl parádovat ve vestibulu, a pili slámkami z vysokých sklenic jakési barevné vodičky. Nikdo z nich nebyl zajisté oblečen tak, že by to ukazovalo na jeho příliš horoucí víru v Nejsvětější Trojici, a některé z těch kašiček a vodiček, jež ti lidé cucali, vypadaly vskutku dost cizokrajně, avšak známek veselosti, ať nevinné nebo neslušné, u nich kanovník neviděl. Místo toho vyjadřovaly jejich pohaslé oči zoufalství, závist a zklamání, ačkoli roztahovali zdvořile rty a ukazovali veliké koňské zuby, když k nim mluvil jejich společník.

Když k nim přišel sklepník a ptal se, co budou pít, byl kanovník na rozpacích. Martini, manhattan, andělské hubičky, sidecar... Elvíra přispěchala na pomoc a řekla, že by si mohli dát oba po jednom sidecaru. Když přinesli ten podivný nápoj, vypadalo to jako mýdlová voda, ale Elvíra řekla, že to chutná mnohem příjemněji, než to vypadá; a vskutku, když udělal kanovník jeden nebo dva doušky, začal málem připouštět, že všechny ty tvídové látky a kožištinové kabáty, vysoké podpatky a hedvábné punčochy, které sedí kolem dokola, nejsou snad koneckonců tak světácké, jak vypadají, a že snad mají i trochu rády Našeho Pána, ačli jim k tomu hrají varhany.

„Jsi šťastná, dítě?“ zeptal se jí konečně. „Když na mne hledí mužští, pořád si ještě přeji, aby se na mne díval on,“ řekla. „Až půjdeme za chvíli do jídelny, budou se za mnou mužští obracet a vyvalovat oči, a já si budu zase přát, aby se na mne díval on. A všechno, co mohu udělat, je, že se modlím k Bohu, aby mu dal milost šťastné smrti, což je ostatně skoro jisté, když je teď knězem. Ale není se čeho bát, otče,“ dodala, všimnuvši si jeho starostlivého výrazu. „V těchto věcech je potřeba dvou, aby vzniklo nebezpečí. Nu a Josef teď sotva ví, že ještě existuji. Víte, co mi řekl dnes ráno v sakristii, když jsem mu přišla blahopřát? Buď zdráva, Elvíro, jsem rád, že tě zas vidím. Zdá se mi, že hraješ v divadle nebo zpíváš v opeře nebo něco takového, ne?“

„Nesmíš zapomínat, že studium současného filmu není zrovna učebním předmětem v seminářích,“ řekl kanovník Smith. Dopili mlčky své drinky a potom

vstali a šli do jídelny. Jak Elvíra předpověděla, lidé se za ní obraceli, ale kanovník Smith nebyl s to rozeznat, prohlízejí-li si ji proto, že je krásná, nebo že je slavnou filmovou herečkou. Hlavní číšník jim ukázal ke stolku u okna, odkud bylo vidět na tramvaje polepené plakáty a na všelijaké drobné chvátající lidičky. U vedlejšího stolu polykali čtyři pánové s rudými tvářemi jeden džin za druhým a hovořili s hlučnou neomaleností.

„Tak co ten honza Hitler?“ „Jaký honza Hitler?“ „Myslím toho chlapa, co zakládá v Německu novou stranu.“ „Nebude to nic; jako když chytne věchet slámy. Všichni tihle kontinentální politikové jsou stejní: nevydrží dlouho. A kdo by si ostatně lámal hlavu kvůli Německu. Copak jsme jim nenapraskali?“

„Ten Hitler říká, že udělá Německo zase silné a mocné. Nu, bude-li ještě jedna válka, povídám vám, že počkám, až si pro mne přijdou. Podívejte se, co z nás udělala minulá válka: obchod je v troskách, všechno je vzhůru nohama a nikdo nemá peníze. A v zemi je velká nezaměstnanost.“

„Je to pouhá lenost, chcete-li vědět. Kdybych já byl dělníkem a nebyla by pro mě práce, šel bych na vandr a našel si práci jinde. To je jedno, co by to bylo za práci, jenom když by byla poctivá. Ale ne: moderní dělníci smýšlejí jinak. Sedí raději doma a berou podporu. A kdo jim na ni platí? Zase ti staří blázni jako vždycky: vy a já. A jakže se jmenuje ten chlap v Německu?“

„Hitler. Há – í – t – k čertu, teď si nevzpomenu, jestli jsou tam dvě té nebo jedno. Číšníku, ještě jednou čtyři!“

Elvíra a kanovník si právě objednali oběd, když se objevil na náměstí průvod otrhaných mužů s prapory. Byli hubení a vychrtlí, z očí jim hleděl hněv a vlekli se mrzutě, krok za krokem, špinaví a mokří. Někteří z nich měli na prsou válečné medaile, některým čouhaly palce z bot a někteří zdvíhali zaťaté pěsti, když šli kolem hotelových oken. Dva stolky od kanovníka a Elvíry seděla jakási slečna s bledou tváří a s dlouhou šjíjí, takže vypadala jako lilie na dlouhém stonku, a její oči hleděly s drzou posměvačností zpod špičatých řas; ale lilie byla příliš zaměstnána tím, jak horlivě rozkrajovala biftek a dívání ji dlouho nebavilo. Ostatní hosté se také sem tam požívali, ale potom se vrátili ke svým hors-d'oeuvrům. Na podiu pod svislými palmami začalo hrát Ohijské okteto Olivera Ogilvie: Já líbám ručku vám, madam.

„To je už třetí takový zatracený průvod, který jsem viděl tento týden.“

„Máš pravdu, Arture. Jsou to samí lenoši, na mou věru.“

„Nechápu, že si ti blázni nedají vysvětlit, že je to prostě otázka hospodářská a že si zaměstnavatelé nemohou dovolit platit dělníky, když nic nedělají. Měli by jít na ty svině s kulometem! Číšníku, ještě jednou čtyři!“

„Poslouchejte, oče,“ řekla Elvíra přes stůl kanovníkovi, „s touhle zemí je něco velmi v nepořádku, ne?“

„Obávám se, že s celým světem, má milá,“ odpověděl kanovník.

pokračování příště; z knihy B. Marshalla Plná slávy vybral -zj-

HISTORICKÉ OKÉNKO

120. výročí postavení a posvěcení našeho kostela sv. Jana Křtitele

V úvodu této vzpomínky se vrátím alespoň stručně do let vzdálenějších. Zásluhou vzorně vedené kroniky panem řídícím Pecháčkem z konce 19. a začátku 20. století si můžeme připomenout události kolem výstavby a slavnostního posvěcení našeho kostela 17. listopadu 1901.

Dne 30. května 1899 se usneslo obecní zastupitelstvo, pod vedením starosty pana Josefa Duška, vzhledem k velmi špatnému stavu hřbitovní kaple, vystavět nový kostel ve větších rozměrech. (Mezi členy obecního zastupitelstva byl jako druhý radní můj praděda Václav Čada. Přiznávám, že mě to potěšilo.) Při pečlivém pročítání záznamu v kronice jsem ocenil velmi dobrou práci obecního zastupitelstva, které rozhodlo stavbu realizovat. Fond na výstavbu kostela byl založen již v roce 1876. První dárkyní byla paní Genověfa Dušková, která darovala 1500 zlatých. V noci z 29. na 30. července 1899 se sesula část stropu starého kostelíku. Tato událost značně uspořádala výstavbu nového kostela. 20. května 1900 vydalo okresní hejtmanství v Žamberku povolení ke stavbě dle přiložených plánů, které vypracoval stavitel Alois Petřík z Kyšperka (dnes Letohradu). Rozpočet byl stanoven na 13 865 zlatých, to je 27 730 korun. Rozměry kostela jsou následující: Výška věže 27,60 m včetně kříže, celková délka 24 m a šířka 9 m. Cihly na stavbu dodal pan František Motyčka z Kunčic. Tisíc cihel velmi dobré kvality stálo 20 korun. Po odklizení zbytku starého kostela se 26. srpna 1900, za překrásného počasí a za veliké účasti lidí z okolí, konalo svěcení základního kamene, které vykonal P. František Krikl, vikář z Dolní Dobrouče za asistence P. Valentina Applu, faráře z Dolní Čermné. Stavba rychle pokračovala a již 7. listopadu 1901 byla provedena kolaudace nového kostela, svěcení bylo stanoveno přičiněním starosty Josefa Duška na 17. listopad 1901. V předvečer slavnosti v sobotu 16. listopadu se konal od starosty J. Duška průvod s lampióny a hudbou. V neděli pak za velké účasti lidí z okolí, vzácných hostů i vyzdobené obce, byl kostel vysvěcen vikářem P. Tejklem z Kyšperka za asistence dalších kněží. Varhany postavil varhanický mistr Hubička z Prahy.

Původní zvony byly za první světové války 17. listopadu 1916 třemi úředně vyslanými Němci rozbity, shozeny z věže a odvezeny. V červnu roku 1925 katoličtí obyvatelé opět za četných obětí pořídili zvony nové. Všechny tři zvony dodala firma Josefa Švagerky z Kuklen. Od té doby znovu zaznívá z věže lahodný souzvuk kovové trojice.

Nyní se přeneseme o několik desítek let dál. Naši předchůdci museli ze svých skromných příjmů přinášet nemalé oběti, ale i přesto se stav kostela v letech 1968–1969 velmi rychle zhoršoval. Nastala situace, kdy kostel naproti nově vystavěnému Kulturnímu domu dělal obci ostudu. Na jaře roku 1969 se po dohodě s naším duchovním P. Čenkem Ptáčkem, farářem z Dolní Čermné a předsedou MNV Josefem Šípkem rozhodlo provést generální opravu. Iniciativy se chopila nově založená místní organizace Československé strany lidové, která si dala za cíl organizačně a za pomoci ostatních občanů brigádnicky opravu provést. Byli jsme mladí a plní elánu. V té době mně bylo 32 roků, Oldřichu Rybkovi, se kterým jsem po celou dobu úzce

spolupracoval, o 6 roků více. Velmi dobré vztahy jsme vždy měli s panem farářem P. Č. Ptáčkem a s předsedou MNV J. Šípkem, který měl bohaté zkušenosti ze stavby Kulturního domu. Pomoc nám poskytovalo také vedení JZD, zejména pracovníci dílny ve dvoře. Bez této podpory by byla pro nás úspěšná realizace opravy kostela mnohem těžší. 24. května 1969 jsme se sešli k první brigádě.

Práce pokračovaly i v roce 1970. Největší nápor byl pak v roce 1971, kdy naším cílem bylo dokončit opravy do 17. listopadu k 70. výročí posvěcení kostela. V tomto roce bylo odpracováno 6 800 hodin. Od roku 1969 to bylo celkem 8 189 hodin. Udělalo se mnoho práce, které se po dobu oprav zúčastnilo celkem 96 občanů.

I v dalších 30 letech, které nás posunuly k opravdu kulatému jubileu – 100. výročí našeho kostela se podařilo provést a zajistit důležité práce. V roce 1986 byl kostel vymalován panem Kamilem Marešem z Horní Čermné za pomoci řady brigádníků při stavbě lešení a úklidu. V roce 1993 se podařilo zajistit generální opravu varhan, které byly po 90 letech rovněž ve špatném

stavu. Restaurátoři manželé Vladimír a Jaroslava Stejskalovi z Prahy obnovili zlacení na všech oltářích. Jejich práce přispěla k celkovému vzhledu vnitřních prostor kostela.

Václav Čada (pokračování příště)

Oprava kostela ve Verměřovicích (1970)

OHLASY A PŘÍSPĚVKY

FARNÍ VÝLET DO SLEZSKA

V sobotu za kuropění se část dolnočermenských farníků sešla u připravených autobusů, aby společně podnikla již tradiční farní výlet/pout' na některé Bohu milé místo v naší zemi. Tentokrát padla volba na Slezsko, konkrétně baziliku Navštívení Panny Marie ve Frýdku-Místku.

Pro jeden autobus se chvíli zdálo, že pout' skončí již v Žichlínce, když pan řidič zjistil, že se nevejde pod viadukt. Ale naštěstí pan řidič zná i jinou cestičku, která vede do Frýdku (nejen okolo, jako v té písničce), takže jsme nakonec druhý autobus i dohnali. Možná to bylo i díky hudební produkci, která v tomto autobuse probíhala. (díky Eliško, Aničko a Jirko)

Aby nám Pán v našem konání požehnal, proběhla během cesty unikátní dálkově přenášená konferenční modlitba ranních chval mezi oběma skupinami, vedená otcem Jendou (zásluhu má taktéž Jana Málková, držící mikrofon u telefonu, abychom všichni dobře slyšeli).

Výdrž našich svěřačů otestoval pan farář, když demokraticky zrušil zastávku na benzínové stanici u Olomouce a na WC se šlo až ve Frýdku, ale dobře to všechno dopadlo.

V uvolněné atmosféře jsme se pak přesunuli k bazilice a kolem 9:30 začala mše svatá, doprovázená vynikající varhanní produkcí mladého a talentovaného Martina Bureše. Po mši jsme pak byli seznámeni s historií tohoto poutního místa a mohli jsme si prohlédnout nádhernou výzdobu celé baziliky i s okolím. (Mimochodem ten krásný „mramorový“ hlavní oltář byl opravdu ze dřeva!)

Pak následoval přesun do restaurace U Toma na břehu vodní nádrže Olešná. Řízek byl výtečný, polévka jakbysmet, ale nejvýživnější byla závěrečná debata s paní vrchní u pokladny, se kterou tato zápasila, seč jí síly stačily. Výsledek tohoto zápasu: sekeru jsme tam nenechali, i když někdo platil úplně něco jiného, než zkonsumoval, ale co už – hlavně, že máme plná břicha.

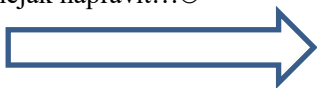
Dále naše cesta vedla do blízké Kopřivnice, do muzea automobilky Tatra. Velmi pěkná expozice s mnoha unikátními stroji jistě zaujala nejen pánskou část výpravy. Sice zde úplně chyběly exempláře nákladních automobilů (asi by se jich do baráku moc nevešlo), ale ty si pak kdokoli mohl zakoupit v prodejně se suvenýry jako model nebo hračku.

Další zastávkou potom bylo město Štramberk se svou proslulou trúbou a ušima. Výsadek z autobusů musel proběhnout velmi rychle, abychom dlouho neblokovali zdejší úzké uličky. Nato jsme se rozprchlí po celém Štramberku. Část vylezla na trubu, část navštívila mini Zoo s expozicí plazů, část se vydala do místního kostela, kde mohla být svědkem dalšího vystoupení našich varhaníků, část využila čas k občerstvení při poslechu country kapel, které na pódiu právě vystupovaly v rámci městského festivalu, a část se možná dokonce vypravila do pravěké jeskyně Šípka, takže hodina a půl velmi rychle utekla a my, obtíženi nakoupenýma ušima, se opět museli bleskově nalodit do autobusů a vyrazit k domovu.

Zpáteční cestu ozvláštnila už pouze modlitba nešpor a jedna zastávka na odpočívadle. Díky výborné práci obou pánů řidičů jsme tedy krátce po půl deváté byli na čermenském náměstí, kde mohla být celá pouť oficiálně zakončena. Velké díky patří všem, kteří se na přípravě výletu podíleli. Zvláště pak otci Jendovi, Martě Marešové, Aničce Motlové a všem dalším, o jejichž zapojení nevím. Na závěr ještě jedno Díky Bohu, za krásné počasí a ochrannou ruku nad každým z poutníků.

Jan Šebrle

I ANDĚLÉ MAJÍ NĚKDY POLÁMANÁ KŘÍDLA,
ale na tomhle příkladu z Jánských Lázní je vidět,
že všechno lze nějak napravit...☺

**„V ONEN DEN, KDY HOSPODIN OVÁŽE ZRANĚNÍ
SVÉHO LIDU A UZDRAVÍ RÁNY...”**

(Iz 30,26).

Otec Jenda, po vzoru Hospodina, má
natrénováno. Takhle zachránil raněného Ludvíka
na farním dnu...

DŮVĚRYHODNÉ SÁZENÍ...☺

POUTNÍČEK

Často se snažíme být lepší než Bůh. Dáváme na odiv, co všechno zvládneme vykonat, nazýváme se bohy. Jsme sice stvořeni ku obrazu Božímu, ale bohy rozhodně nejsme. Již před lety lidé chtěli ukázat, že se Bohu rovnají a chtěli postavit nejvyšší věž na světě – Babylónskou věž.

Děti víte, jak to dopadlo?

Celá země byla jednotná v řeči i v činech. Když táhli na východ, našli v zemi Šineáru plán a usadili se tam. Tu si řekli vespolek: „Nuže, nadělejme cihel a důkladně je vypalme.“ Cihly měli místo kamene a asfalt místo hlíny.

Nato řekli: „Nuže, vybudujeme si město a věž, jejíž vrchol bude v nebi. Tak si učiníme jméno a nebudeme rozptýleni po celé zemi.“ I sestoupil Hospodin, aby shlédl město i věž, které synové lidští budovali.

Hospodin řekl: „Hle, jsou jeden lid a všichni mají jednu řeč. A toto je teprve začátek jejich díla. Pak nebudou chtít ustoupit od ničeho, co si usmyslí provést. Nuže, sestoupíme a zmateme jim řeč, aby ji navzájem nerozuměli.“

I rozebral je Hospodin po celé zemi, takže upustili od budování města. Proto se jeho jméno nazývá Babel (to je zmatek), že tam Hospodin zmátl řeč veškeré země a lid rozebral po celé zemi.

(1. kniha Mojžíšova 11)

MODLITBA

Pane, ukaž nám cestu kudy se dát, abychom kráčeli Tebou připravenou cestou radosti a nevytvářeli si své vlastní nebezpečné křivolaké cesty.

-em-

MLADÝ POUTNÍK

Kdysi dávno, ještě v předválečném čase, se ve vsi kousek za Prahou postupně narodili tři krásní, zdraví kluci, kteří se měli čile k světu. Jmenovali se Josef (nejstarší), Timotei a Jan (nejmladší). Rodina, do které se narodili, nebyla ani výrazně chudá ani bohatá, zkrátka byla zcela obyčejná, všední a na svoji dobu úplně obvyklá. Ani kluci se ničím ve svém věku neproslavili. Ničím zvláštním nevyčnívali, nic zvláštního nevymysleli, ojedinělými ani výjimečnými schopnostmi také nedisponovali. Byli to prostě správní kluci, tak trochu rošťácci a dohromady tvořili nerozlučný, neoddělitelný bratrský tým, ve kterém si vzájemně pomáhali, podporovali se, ale ovšem se také tu a tam škádli, popichovali se a občas, nu jako správní bratři se dobírali. Ve vzájemné shodě, podpoře, ale i neodmyslitelné rivalitě si užili báječné a nezapomenutelné dobrodružné dětství v krušných válečných časech. I v letech dospívání si pomáhali. Brzy si každý našel svoji nádhernou dívku, oženili se a usadili se v těsné blízkosti rodičů ve své rodné vesnici.

Po smrti rodičů zdědili kus pole s chatkou. Tedy Josef s Janem zdědili totožnou část pole a Timotei podědil stejnou část pole jako jeho bratři, ale na tomto díle bylo postaveno ještě dřevěné obydlí. Timotei nebyl rodičovský mazlíček, nebyl ani benjamínkem, ale byl truhlářem, a proto by si měl podle rodičů s chatkou nejlépe poradit.

Chata, dřevěné obydlí, pár prken umně stlučených dohromady, darovaných s láskou, zapříčinila celoživotní nenávisť, zlost, zlobu a odpor mezi bratry. Mezi milovanými sourozenci zavládla ošklivá, protivná, krajně nepříjemná závist. Přestali se zdravit. Rodinné návštěvy se nekonalý. Nemluvili spolu. Komunikace naprosto a nenávratně uvázla. Jediné, co jim zbylo z bývalého nerozlučného bratrského tria, bylo stejné přijetí.

Život přesto plynul dál. Narodily se jim děti. Bratři se stali zodpovědnými otci od rodin. Své děti vedli ke spořádanému životu, ale své bratrské trio neobnovili. Jejich děti se osamostatnily, založily vlastní rodiny. S nekomunikujících bratrů se stali dědové. Žijí téměř v těsném sousedství, ale nepromluví spolu ani jedno, jediné slovíčko.

Jako první zemřel prostřední syn Timotei. Zemřel pokojně ve spánku v nedožitých 75 letech. Poslední slova, která řekl své milované manželce před tím, než usnul, byla prosbou, aby vyřídila jeho bratrům, jak moc je celá ta léta miloval, ač nedokázal za nimi přijít a vše mezi nimi urovnat.

Od té doby se každý rok na Dušičky schází všechny tři rodiny, oba bratři se svými manželkami a dětmi, také Timoteova manželka s dětmi u Timoteova hrobu, přináší svíčky, květiny a modlí se za Timotiho, aby našel klid v Božím království a předlouhý spor mezi bratry byl postupem času zapomenut.

Naučme se odpouštět druhým. Nevíme kdy je náš poslední den na tomto světě. Kdy si nás Pán povolá do svého království. Snažme se žít každý den, jako by byl náš poslední a druhým přinášet radost nežli bolest. Bolest se dá najít na každém kroku, ale dokázat zahrát srdce i duši, to nám náš Pán a Bůh dává, možnost tvořit lepší a radostnější svět. Zkusme to, pojďme do toho. Bůh nás stvořil takové, jací jsme z nějakého důvodu, všechny nás miluje, i když se k němu zrovna otáčíme zády. Pokusme se být lepšími, ač to nebude vůbec lehké. Často o něco brkne a spadne, je ale důležité nezústat ležet, znovu a znovu vstávat, nevzdávat se. Bůh to s námi taky nezdává. Pořád nám dává nové šance, nové možnosti. Nestydíme se Ho požádat o pomoc.

odkaz na příběh (krapet upravený): <https://www.rodina21.cz/fejtony/tri-bratři/>

-em-

POJĎME SPOLU ODPOUŠTĚT.

Bude to silné a uzdravující... Bude to první krok návratu k radosti...

Zuzana Kuklová

INFORMACE Z 9. JEDNÁNÍ PASTORAČNÍ RADY FARNOSTI (14. ŘÍJNA 2021)

Ve čtvrtek 14. října 2021 se konalo 9. jednání pastorační rady farnosti (PRF) Dolní Čermná. Podáváme informace o některých projednávaných záležitostech.

Netradiční úkol generálního vikáře (dát návrh, jak využít 1 mil. Kč na pastoraci) – otec Jan navrhl vybudovat místnost pro společná setkání nad garáží fary.

Zhodnocení věcí projednávaných na minulé PRF:

vybavení liturgického prostoru ve farním kostele (bude zhotoven ambon, svícen na paškál a křtitelnice); – hodiny na věži farního kostela jsou zprovozněny, je prováděna údržba a seřizování, opravují se prasklé ciferníky, uklízí a upravuje se prostor ve věži, řeší se osvětlení hodin; farní odpoledne 8. 8. 2021 (akce se zdařila, navrátíme se k tradičnímu termínu v červnu); – mše svaté 15. 9. 2021 v Šaštíně, kterou sloužil papež František, se účastnil nakonec jen otec Jan; správceovství farní zahrady se ujal Ondřej Málek, zajišťuje koordinaci prací, údržbu techniky; letošní farní výlet se vydařil, termín v září asi zachováme, je jen třeba včas upozornit na kolizi termínů s jinými (obecními) akcemi, aby se mohlo zúčastnit co nejvíce farníků.

Zhodnocení letošní pouti na Mariánské Hoře – vydařená akce s velkou účastí; byly projednány podněty pro příští rok (pracovní schůzka lidí zapojených do organizace, zvážit úsporu některých nákladů); dán návrh na pořízení vlastního podla a truhlářskou úpravu zpodobnice, pro zajištění intimity zpodobě

Smlouva pastorační asistentky – byla BiHK prodloužena, je to velmi důležité pro zvládání další práce ve farnosti

Odklizení zbytků hrobových zařízení na hřbitově v Dolní Čermné – jedná se už jen o pár zřejmě nepoužitelných dílů, bude ještě jedna výzva, poté bude odvezeno

Plán akcí do konce letošního roku – podrobně byly probrány jednotlivé akce, u některých domluva na čase (pozn. všechny jsou zveřejněny – viz ohlášky 17.–24. 10., akce na farním webu), mimo jiné také: adventní duchovní obnova v sobotu 4. 12. (bude jen v tento den) s P. Mgr. Janem Linhartem ze Skutče v Orlovně (přednášky, zpovídání, mše sv. v kostele) a zpovídání před Vánocemi – v neděli 19. 12. ve farním kostele od 16 hod., budou 3 kněží; dále v úterý 21. 12. od 16 hod. bude na faře zpovídat generální vikář Mons. Paseka

– 27. 12. koncert cimbálky z Červeného Kostelce ve farním kostele a poté posezení u vína v Orlovně.

Ekumenická bohoslužba a setkání – otec Jan projedná s panem farářem Kellerem z Horní Čermné termín, s ohledem k velkému počtu akcí do konce roku bude v neděli 9. ledna 2022 od 16 hodin v našem kostele a pak setkání v Orlovně

Synodální proces – otec Jan vysvětlil podstatu, proběhla diskuse „jak uchopit“ a zapojit farníky, možnost vyjádřit se k 10 tematickým okruhům synody.

Letos se bude konat ještě jedno jednání PRF 7. 12. 2021, především k upřesnění vánočních akcí a projednání Pastoračního plánu alespoň na první polovinu příštího roku. Celý zápis najdete na webu farnosti:

<https://farnostsnu.cz/pro-farniky/pastoracni-rada-farnosti/zapisy-z-jednani-prf.html>

zpracovala: Hana Vágnerová

O SPOLEČNOSTI, KTERÁ ZTRATILA SVÉ INSTINKTY

V Českém rozhlasu jsem 27. července 2021 v krátkém vstupu poprosil ty občany, kteří ještě nejsou očkovaní, aby byli té lásky a nechali se (viz minulý Poutník – pozn. redakce). Dovysvětlím, co jsem v rozhlasu nestihl. Reakce, které přišly, byly, jak to tak chodí, občas hodně nenávistné. Odpovídám všem, a prosím všechny, kteří ještě očkovaní proti covidu nejste, nechte se, prosím, očkovat. Pomůžete sobě i všem ostatním.

Co naši civilizaci již chybí, jsou instinkty lovců a sběračů, instinkt a touha žít a přežít a umět se o sebe a o svůj kmen postarat, nespolehat se na systém, nýbrž sama na sebe. Chybí vědomí, že žijeme ve vesmíru, který vůbec není bezpečný, ve kterém jsou predátoři, paraziti, zemětřesení, tornáda, sesuvy bahna, nemoci! Zvládli jsme jeskynní lvy i jeskynní medvědy, a věděli, že nám nikdo nepomůže, a že se musíme o svůj život porvat, že musíme hodně chtít žít!

Do naší země nyní vtrhla nakažlivá nemoc, jako už tolikrát před tím v minulosti. Na celém světě zabila přes čtyři milióny lidí, u nás třicet tisíc. Naši výhodou je to, že jsme se za pochodu během tisíciletí naučili trochu přírodě rozumět. Pochopili jsme, že nemoc se přenáší dechem, kapénkami, kašlem, zpěvem. Kdo nosí na ústech a nose respirátor, ochrání trochu sám sebe a ochrání hodně ostatní členy kmene.

Nemoc dodnes neumíme léčit a stále nevíme, jaké jsou dlouhodobé následky u těch, kdo přežili. To je špatná zpráva. Dobrá zpráva je, že naše nejlepší laboratoře překotně a úspěšně vyvinuly vakcíny. Kdo je očkovan, nemoc téměř jistě nedostane, téměř jistě na ni nezemře, a nepřenáší ji na ostatní, nebo přenáší mnohem méně, než když by naočkován nebyl. To je super výhoda naší civilizace, nemáme sice lék, ale máme prevenci, a zvládli jsme to rychle! Vakcíny fungují!

Instinkt lovce a sběrače, instinkt a zdravý rozum velí nosit respirátor a nechat se očkovat, ukázněně, ale co nejrychleji, jak na mě přijde řada. Třeba Izraelci to umí a nikdo jim nemusí nic vysvětlovat, protože od chvíle, kdy jejich stát vznikl, jsou permanentně ve válce, a ví, že národ musí fungovat jako jedno soukolí, rychle a efektivně, jinak nepřežije. Že když se valí nepřátelé nebo nemoc, není čas na obšírné diskuse, že je třeba odpovědět okamžitě a účelně.

U nás je společnost, která je v nadbytku, která ztratila instinkty, která ráda diskutuje a ráda zdůrazňuje individuální lidská práva, svou osobní svobodu a která nevěří hned všemu, co se kde říká. Nepopírám, že politici nyní sklízí bouři, poté, co dlouho zasévali vítr. Nevyzývám ale, abyste věřili politikům, vyzývám, abyste věřili gymnaziálním učebnicím biologie! Když v 19. století, za Louise Pasteura,

začalo očkování, bylo vnímáno jako dar z nebes, požehnání shora. Přestalo se umírat na nakažlivé nemoci! Děti přestaly umírat! Vznikla vakcinace dokonce na vzteklinu! Záškrt, černý kašel, tetanus, dětská obrna, hepatitida B, zarděnky, spalničky, příušnice – tohle všechno jsme zvládli a očkované děti přežily! Už se neumírá na tetanus! Ostatní, nenačkované děti, buď nepřežily, nebo přežily v mnohem menším procentu.

Dnes je dvacáté první století a je to vlastně už mnoho let, kolektivní paměť vymizela. Děti jsou očkovány povinně, rodiče i prarodiče už zapomněli, a najednou se začínají ptát, proč mají svolit, aby jim někdo do dětí píchal jakousi chemii, když chceme žít přece přirozeně, v souladu s přírodou. Do vlků a orlů taky nikdo žádnou chemii nepíchá, že. A když se dnes objeví nová nakažlivá choroba, která kosí zejména dospělé, mnozí mají spoustu argumentů a spoustu názorů a rádi diskutují. O osobní svobodě, o svých názorech a zejména o svých nezadatelných lidských právech. Když by se dnes objevil jeskynní medvěd, zkouším si trochu z legrace představit, jak by asi zareagovala současná česká společnost. Lovci a sběrači by věděli hned co dělat, a věděli by, že mají na reakci zlomky vteřin, že musí jednat instinktivně, odvážně a rychle, použít všechno, kameny, oštěpy, klacky z ohniště, co je po ruce. U nás by nejspíše někdo popřel existenci medvěda, jiný by vytáhl disentanční názory herce a zpěvačky, jiný by vyzval medvěda k diskusi, jiný by zpochybnil kvalitu použitých kamenů a poskytl několik rad, jiný by se zasadil v rámci environmentálních debat k ochraně vzácného zvířete, a ještě jiný by dal ruce pryč, protože by intervence mohla ohrozit lidské zdraví, a my to zdraví přece chceme chránit. Jak přesně poznamenal Francis Collins, ať máte jakýkoli názor na cokoli, určitě někde v USA najdete člověka s PhD, který Váš názor podpoří.

Věřím, že kdyby současná nakažlivá nemoc udeřila v devatenáctém století, a my měli vakcínu, že bychom nezaváhali, že by v nás ještě ty základní instinkty byly, a ihned bychom se nechali očkovat. Protože bychom věděli, že jde o život. Žel, jsme o století a něco dál. Máme přece stát a zdravotní systém, a základním lidským právem je svoboda občana se nenačkovat, a když onemocní, základním lidským právem je se nechat převézt do nemocnice, kde o něj musí být všestranně pečováno. Někdo nás přece zachrání. Musí přece. Názor občana je nejvyšší hodnota.

Tak prosím znovu, všechny, kdo ještě očkování nejsou, nechte se. Zachráníte svůj život a ochráníte i životy ostatních lidí. A když se situace zhorší, noste roušky, prosím. Už nevím, jak to říct jinak.

P. Marek O. Vácha, přednosta Ústavu lékařské etiky Univerzity Karlovy

Papež František sdělil agentuře AP: „Někteří lidé mohli váhat, protože bylo k dispozici mnoho vakcín, z nichž některé byly „jen o málo účinnější než destilovaná voda“. Odmítnout vakcínu je ale „sebevražda“; sám jsem proti covidu očkovaný přípravkem od společností Pfizer-BioNTech a vakcinaci jsem již dříve podporoval. Třeba americký kardinál Raymond Burke se dlouhodobě vyjadřoval proti očkování, v létě se nakazil, musel být hospitalizován a s dýcháním mu pomáhal plicní ventilátor.“

Farní výlet - Frýdek, Kopřivnice, Štramberk (18. 9. 2021)

Žehnání nové zpovědní místnosti v Dolní Čermné (3. 10. 2021)

POUTNÍK – LISTOPAD 2021

Vydává: farnost sv. Jiří, 561 53 Dolní Čermná 1

Internet: dolnocermenska.farnost.eu, farnostsnu.cz, Bankovní spojení: 155816135/0300
Redakční rada: Zdeněk Ježek -zj-, P. Jan Lukeš -jl-, Anna Motlová -AM-, Eliška Motlová -em-

Grafické zpracování: Alice Adamcová, Jiří Adamec

Tisk: HEAT-TECH s.r.o., Dolní Čermná 231

Uzávěrka příštího čísla: 13. 11. 2021. e-mail pro příspěvky: chmup@seznam.cz

Výrobní náklady jednoho výtisku – 17,50 Kč

NEPRODEJNÉ, pouze pro vnitřní potřebu farnosti; je možná finanční spoluúčast. **DĚKUJEME**